

Francesc Cabana

Quadern d'economia

He buscat un precedent a l'acte del marc passat en defensa de l'aeroport i l'he trobat el 1915 amb la Zona Franca de Barcelona

Les lliçons de la història

Fa unes setmanes vaig dedicar un article esperançat a la reunió dels empresaris catalans, celebrada el 22 de març passat, per demanar al govern espanyol l'autonomia de l'aeroport del Prat, que permetés la seva gestió segons els interessos de l'economia catalana i no dels centralistes, tan ben representats per l'aeroport de Barajas. Hi ha unanimitat en el sector empresarial i sindical català, mentre estem a l'espera d'unes negociacions de la Generalitat i la decisió final de Madrid. He buscat en els meus coneixements històrics un precedent d'aquell acte i l'he trobat. Però hem de retrocedir fins al 1915 amb la Zona Franca de Barcelona com a objecte de debat, un tema proper al de l'aeroport. Potser el seu record ens pot servir de lliçó.

El 1901 l'Ajuntament de Barcelona i la Cambra de Comerç sol·licitaren al govern espanyol un dipòsit o zona franca que permetés importar sense restriccions aranzelàries, manufacturar i exportar el que s'havia fabricat. Amb tota la bona fe del món reservaren uns terrenys, prop del mar i tocant al barri de can Tunis, per a l'esperada zona franca o neutral, com en deien aleshores. La resposta va ser el silenci administratiu, tot i la insistència de la Cambra de Comerç, any rere any. Finalment, el 1914 el govern es despenjà amb la concessió d'un dipòsit franc a Cadis, a petició de la Cambra de Comerç de l'Havana. Un gest tan generós com una bufetada, que la Cambra interpretà correctament al qualificar-lo "d'oposició sistemàtica, tossuda i cega a les pròpies peticions".

Naus industrials i oficines al polígon de la Zona Franca, amb el port de Barcelona al fons ■ AVUI

D'aquí que el 1915, totes les forces polítiques i econòmiques catalanes consideressin necessari unir-se per demanar el dipòsit franc o zona neutral per a Barcelona, com a sistema de pressió davant del govern central. Entre els signants de la petició hi havia la Lliga Regionalista, el Centre Monàrquic Conservador, el Centre de Viatjants del Comerç i la Indústria, l'Ateneu Enciclopèdic Popular, la Unió Gremial i l'Ateneu Obrer de Barcelona. Hi era tot-

Totes les forces econòmiques van unir-se per demanar un dipòsit o zona franca que permetés importar i exportar sense aranzels

hom: dretes, centre, esquerres, patronals, sindicats i empreses particulars. Una persona que donà una empenta al projecte fou Alfons Sala, més tard comte d'Egara, mentre fou director general de Comerç. Era enemic del catalanisme polític, però terrassenc i podia entendre el que es volia. El 1916 el govern autoritzà un dipòsit comercial a Barcelona a favor d'un consorci en el qual hi havia l'Ajuntament, la Cambra de Comerç, la Junta d'Obres del Port,

Foment del Treball i associacions obreres.

Però el decret s'havia equivocat, ja que el que es demanava era un dipòsit franc i no un de comercial. Desfer el malentès significà un any més, fins que el 1917 es donà a Barcelona el mateix privilegi que tenia Cadis. Era l'aplicació del nefast principi del *café per a tots*: no es pot donar a Catalunya el que abans no s'ha donat a una altra comunitat espanyola. Les lliçons les poden treure els lectors. ■

Sitges Hills
Viviendas unifamiliares aisladas
OBRA NUEVA

A 3' Playa de Aiguadolç
Casas de 350 m² construidos
CALIDADES EXCEPCIONALES

WWW.CORGUT.COM
TEL. 686 340 374

Per Sant Jordi
Rafael Gilart Capdevila

Como he llegado
a los **75 años**
viviendo una
buena vida

Regali el llibre més optimista, en aquest llibre trobaràs consells, anècdotes, idees i molta sinceritat, que t'ajudaran a viure millor els anys que et queden de la teva preciosa vida.

tel./fax: 973 736 183
mòbil: 616 966 677
C/Lleida, 81 Alpicat (Lleida)